

[Kjærulff-Schmidt.]

udenrigsministerens stillingtagen? Hvorfor bestrider regeringen domstolens kompetence? Hvad er det, man er bange for? Hvad var meningen med tilslutningen i sin tid, hvis ikke netop det, at vi underkastede os domstolens kompetence også i sådanne sager? Hvorfor mener regeringen ikke, at Danmark skal være underkastet domstolens kompetence, så langt vi kan være det?

Disse ting har jeg spurgt ministeren om ved spørgsmål nr. 218 af 7. ds. Jeg har fået et ordrigt, men indholdsfattigt svar den 14. ds., hvor regeringen holder fast ved sin afvisningspåstand med den ene reelle begrundelse, at Danmark i 1953 kun bandt sig for en 2-årig periode, og det var hermed overladt til den til enhver tid siddende regering senere hen at tage forbehold på Danmarks vegne.

Men når udenrigsministeren ved den oprindelige tilslutning havde pointeret, at uændret fornyelse ville ske, medmindre ganske afgørende nye forhold forelå, så må jeg spørge: hvilke afgørende nye forhold er det, der foreligger? Hvorfor har regeringen aldrig henvendt sig til folketinget, hvis man fandt tiden inde til en så dramatisk sindelagsændring som den, der er tale om? Det måtte man være forpligtet til, som professor Germer fremhæver det i kronikken i Berlingske Tidende.

Sandheden er naturligvis, at der ikke forelå afgørende nye forhold, men udenrigsministeren har stillet Danmark i en ydmygende situation ved denne pinlige afstandtagen, der med rette vækker opsigt blandt vesteuropæiske jurister. Regeringen bør hurtigst muligt tilbagekalde sin indsigelse over for domstolen.

Det vil være naturligt, at folketinget præciserer, at der ikke hos tinget er tale om noget holdningsskifte. Jeg kan ikke tro, at et eneste medlem af folketinget ville være indstillet på at løbe fra det, som alle partier tilsluttede sig, da Danmark tiltrådte menneskerettighedsrklæringen.

Afgørende er det, og det tror jeg udenrigsministeren er helt på det rene med, at hvis regeringen fastholder sin afvisningspåstand over for domstolen og får medhold, så vil der være skabt et yderst farligt præcedens, som afskærer privatpersoner fra at få den højeste afgørelse fra et uvildigt internationalt juridisk forum – også i sager af langt mere vital betydning end de foreliggende sager.

Skulle det da være meningen, at Danmark i

sådanne tilfælde skulle kunne undslå sig på grund af juridiske spidsfindigheder, som strider imod folketingets og landstingets vedtagelser, og som strider imod, hvad vor højeste juridiske sagkundskab hævder? Hvad er det for en dobbeltmoral, hr. minister, der fører til smukke ord om menneskerettighedsdomstolens kompetence, undtagen når den danske regering er indklaget? Den dobbeltmoral kan vist ingen være tjent med, kun de måske, der ønsker et autoritært samfund uden nogen som helst reel adgang til en international domstolsprøvelse af menneskerettighederne, og den indstilling tror jeg er fremmed for folketingets medlemmer.

For at medvirke til den nødvendige præcisering skal jeg på fremskridtspartiets og kristeligt folkepartis vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget fastslår, at tinget siden Danmarks tiltrædelse af den europæiske menneskerettighedskonvention ikke har ændret holdning til spørgsmålet om menneskerettighedsdomstolens kompetence til at behandle og træffe afgørelse i sager, der er indbragt af menneskerettighedskommissionen på grundlag af privatpersoners klager, men nu som før anser det for selvfølgeligt, at Danmark anerkender domstolens kompetence i sådanne sager,

fortsætter tinget behandlingen af forespørgslen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingerne.

Lembourn (KF):

I Tindemans' rapport er der nogle generelle udtalelser om EFs forhold til u-landspolitikken. De findes på side 18 i rapporten, og jeg skal tillade mig at citere dem:

»Midlet til vor fælles optræden udbygges ved gradvis at overdrage Fællesskabet en væsentlig del af de nationale bevillinger til samarbejde og udvikling. Til supplerung heraf vedtages en fælles holdning over for de generelle politiske problemer, der kan opstå i vore forbindelser med den tredje verden.«

Ministeren omtaler også dette i sin redegø-